

L'home del metro.

Baixo a corre-cuita les escales. Vaig més de pressa a peu que aprofitant l'impuls de l'escala mecànica. Ja sóc a les entranyes de la ciutat. Si hi penso una mica i faig els meus càlculs, crec que estic just davall de l'edifici que veig cada dia quan miro a l'exterior a través de la finestra de la meva habitació. Només observant el que els meus ulls divisen, qui ho diria que recte avall, a uns deu o quinze metres de profunditat, hi passen tantes vides, a diari, i quasi totes amb pressa de ves a saber què, amb la consciència adormida, encara?

Estic a l'andana, esperant. Tots estem esperant amb un cert neguit i ànsies de tornar a sortir a l'exterior. Fer de talps no agrada, però ho fem amb la confiança que aquest només sigui un estat transitori que ens permeti poder veure la llum, novament, ben aviat i que ens situï prop de la feina, de casa de l'amic que anem a visitar, del centre comercial, de l'hospital... evitant, així, els molestos embussos de tràfic que, de ben segur, s'estan produint a l'exterior mentre nosaltres, dins el vagó, anem avançat a tota velocitat sense cap destorb que ens aturi.

Tothom mira tothom, però tothom creu que passa desapercebut, com si només fossin de veritat els seus propis ulls i que l'entorn que ens envolta fos com una pantalla de televisió, com la d'un ordinador o la de qualsevol altre aparell que ens permet veure sense ser vistos. Observem, mirem amb un certa gosadia, amb l'atreviment d'un voyeur. Pensem que ningú ens veu, que ningú ens observa, que només nosaltres tenim la valentia escrutant de la mirada desvergonyida.

Què il·lusos!

D'entre tota la gentada m'he fixat en un home. Me'l trobo cada matí, a la mateixa hora, a la mateixa cruïlla de carrers, davant la botiga de mobles que té un aparador immens com un gran mirall que ens retorna l'esguard apressat dels vianants matiners. Els dos anem directes camí cap a la mateixa parada de metro. Descendim per les mateixes escales. Caminem pels mateixos passadissos fins arribar a l'andana. Pugem al mateix vagó. Baixem a la mateixa

parada i busquem la sortida caminant amb diligència pel mateix laberint i sortim a l'exterior per la mateixa porta.

Ja fa molts dies que dura aquesta coincidència, tants que s'ha convertit en un costum, plàcid i curiós, esperat i habitual.

Avui m'ha mirat, però jo he defugit el contacte visual. M'ha incomodat, tot i que després l'he estat observant, furtivament, a risc de tornar a coincidir amb la seva mirada. He decidit que si demà em torna a mirar, jo li correspondré, no baixaré la vista, no me n'escaparé. Potser serà la manera de començar a atansar-nos, a saber alguna cosa l'un de l'altre. Potser serà el primer pas per esbrinar qui déu ser aquest home. Potser ell també té curiositat per saber qui soc jo.

Cada dia, abans de començar el ritual matutí, em pregunto si l'home se n'ha adonat de la nostra coincidència. Ell és conscient de les nostres trobades diàries enmig de la gentada? S'adona què els nostres camins són paral·lels?

Sona el despertador, encara no entra la llum del dia a la meva habitació però m'aixeco, no és cas d'arribar tard. El primer que faig és mirar per la finestra mentre m'estiro i faig un badall sonor per rebre el nou dia. M'agrada observar com es desperta la ciutat, i em fixo en l'edifici de davant, com, de mica en mica, es van il·luminant els quadrats de les seves finestres. Sempre l'edifici de davant. Aviat jo hi estaré sota, caminant amb pressa per les seves entranyes. Em tornaré a trobar l'home de cada dia?

Surto de casa. M'asseguro de deixar la porta ben tancada, a dins no hi queda ningú. Quan poso els peus al carrer em ve a rebre una brisa fresca i agradable que m'acaba de despertar. Em poso a caminar enèrgicament, amb ganes d'arribar a la cruïlla de carrers, la nostra cruïlla, el nostre mirall. Caminem plegats cap a la boca de metro. Baixem les mateixes escales, pugem al mateix vagó. Arribem a la mateixa parada i baixem els dos alhora. Per un moment sembla que es perd enmig de la multitud, però no. Agafem la mateixa sortida. No ha canviat res del ritual del nostre viatge.

Cada dia que passa espero l'endemà amb més curiositat, amb més afany i interès. Ja no és que trobi rara la nostra coincidència, sí que la hi trobo, però

amb el pas dels dies se m'ha fet quasi imprescindible, com tot allò que ens és quotidià. Ara ja l'espero i la desitjo. Per mi s'ha convertit en un símptoma de normalitat, de tranquil·litzadora rutina. Ell déu pensar el mateix? És conscient, igual que jo, de la concomitància del nostre trajecte?

Avui he baixat per la mateixa escala a la mateixa hora i no l'he vist. He esperat a l'andana i no ha vingut. He pujat al vagó i ell no hi era. He ascendit per les mateixes escales de cada dia, però ell no hi ha pujat. He sortit a l'exterior per la mateixa porta, però ho he fet en solitari enmig de la gentada anodina.

M'estranya molt.

Paro un moment a comprar el diari. Sempre ho faig de camí a la feina, quan ja soc fora del metro, quan em toca la llum del dia. El fullejo, com sempre. Passo pàgines per poder trobar la secció d'esports, com tinc costum de fer. Encara no he passat els deu primers fulls que m'aturo, consternat i incrèdul. No pot ser el què llegeixo! Això és impossible! Déu ser una confusió o bé una macabra coincidència! M'he aturat a la pàgina de les esqueles. En repassar-les ho he vist clar. El mateix nom, la mateixa edat, la mateixa ciutat, el nom dels pares, dels germans, també coincideixen...

Sóc jo l'home del metro!